

ХТО ТИ?

Чи козак Ти, що з шаблею десь у степах
Загинув в бою тяжким з ворогами?
Чи Стрілець Січовий, що на Київ і Львів
Вирушав в обороні держави?

Чи в УПА ти боровся, скривався в лісах
І загинув в нерівному бою?
Чи дивізії вояк, що брідські поля
Скропив кров'ю — вмер смертю героя?

Старий дуб шелестів і щось тихо шептав:
"Я — символ, я герой є, дитино,
Я дух волі віків, я показую шлях,
Тут стоїть моя тиха могила".

"Волю Ти здобував і собі, і мені,
Бо я з того ж козацького роду...
І воскресла Вона, встала з тюрм і руїн, —
Не віддаймо ж її вже нікому!

ДЕ ЗАРАЗ ВИ?

Де зараз ви, кати мого народу?
Де велич ваша, сила ваша де?
На ясні зорі і на тихі води
Вже чорна ваша злоба не впаде.

Народ росте, і множитья, і діє
Без ваших нагаїв і палаша.
Під сонцем вічності древніє й молодіє
Його жорстока й лагідна душа.

Народ мій є! Народ мій завжди буде!
Ніхто не перекреслить мій народ!
Пощезнуть всі перевертні й прибуди
І орди завойовників-заброд!

Ви, байстрюки катів осатанілих,
Не забувайте, виродки, ніде:
Народ мій є! В його болячих жилах
Козацька кров пульсує і гуде!

Василь Симоненко

ЯК ХЛІБ

Я так люблю, я так люблю тебе,
Моя співуча українська мово!
В тобі шумить Полісся голубе
І дужо хвилі гомонять Дніпрові.

В тобі живе карпатська височінь,
Що манить у незвідане майбутнє,
І степова безкрая широчінь,
І Кобзарєва дума незабутня.

Пісні дівчат, налиті колоски,
Янтарної пшениці кучугури...
Ти — сплав мільйонів серць палких,
Що пережив і найлютіші бурі.

Ти, рідна мово, чиста, як роса,
Цілюща й невичерпна, мов криниця.
Святиня наша, гордість і краса,
Ти — розуму народнього скарбниця.

Як легко йти з тобою по землі
І підставлять вітрам, лице відкрите!
Для мене ти — як і насущний хліб,
Без тебе я не зміг би в світі жити.

Григорій Столярчук

КРІС

У заранні Листопада
Піднімався княжий Львів.
Взяв Василько кріса радо
Неповторних, славних днів.

Маршував крізь стріли, крики,
Зі стрільцями — скільки міг,
Хоч важкий той кріс, великий,
Аж збивав Василька з ніг.

Не лякався в битві грізній,
Сам стріляв, як стало сил,
Хоч важкий той кріс залізний,
А такий малий — Василь.

Ніч насуплена, осіння,
Вітер жовте листя ніс...
Впав Василько на каміння,
Біля нього — вірний кріс.

Насувалася навала:
Сотні ворогів лихих.
На камінні щось лежало.
Глянув вітер і затих.

Вітер глянув і полинув
І зі Львова вістку ніс,
Що така мала дитина,
А такий великий кріс!

Леся Храплива-Щур

РОДОВІД

Я виріс в Бескидах високих,
Де сонце у гір на крилі,
Де шумом весняні потоки
Розбуджують тишу землі.

Там радісним щебетом птиці
Вітають оновлений день
І чисті студені криниці
Наснагу дають для пісень.

Гойдали колиску кленову
Зелені вітри з полонин
Й праматері райдужну мову
Пізнав на стежках верховин.

Узяв у дідів своїх вдачу,
Щоб твердо стояти в борні,
Щоб силу і мужність юначу
Віддати, народе, тобі.

О зоряний отчий мій краю,
Мов лебеді твої роки,
Про вас я з любов'ю сплітаю
Слова у пісенні вінки.

РІДНІЙ ЛЕМКІВЩИНІ

(уривок)

Лемківщино моя, Лемківщино,
Дивна ружо у сонячний день,
Ти у душу мою солов'їна
Прилинаєш, на крилах, пісень.

Де опришки боролись за волю
Дід грозою згорьованих літ,
Ти дала мені пісню і долю
І відкрила омріяний світ.

Там, за Сяном, де пишна долина
У віночку смерекових віт,
Мов колиска, біленька хатина,
Мій дитячий зарошений слід.

Я тобою живу, Лемківщино,
П'ю з джерел твоїх вічну красу,
І у серці, як матір єдину,
У майбутнє тебе понесу.